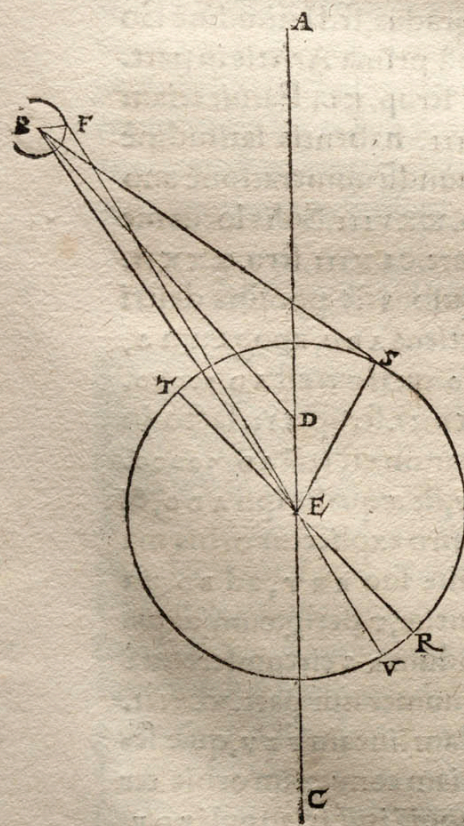

duo latera data sunt DE part. 1460. quarum est BD 10000. continencia angulum BDE datum in part. CXX XVI. scrup. VIII. interiore ipsius ADB dati part. XLIII. scrup. LII. Demonstrabitur ex eis tertium BE latus illarum partium 11097. & angulus DBE partium V. scrupul. XIII. Sed angulus qui sub DBF æqualis est ei, qui sub ABD per hypothesim, erit totus FEB partium XLIX. scrup. V. contentus datis EB, BF lateribus. Habebimus propterea angulum BEF duarum partium, & reliquum latus FE partium 10776. quarum DB est 10000. Igitur qui sub DxE partium est VII. scrupul. XIII. ipsum enim colligunt xBE, & xEB interiores & oppositi. Hæc est prosthaphæresis ablativa, qua angulus ADB maior erat ipsi xED, & locus Martis medius uero. Medius autem numeratus est partium CLXIII. scrup. XXXII. præcessit ergo uerus in part. CLVI. scrupul. XIX. Sed apparuit in part. CXC I. scrupul. XXVIII. circa aspicientibus ipsum.

Facta est ergo eius parallaxis, siue commutatio partium XXXV. scrupul. IX. in consequentia. Patet ergo BEF angulus partium XXXV. scrupul. IX. Parallelo autem existente RT ipsi BD, erat DxE angulus ipsi REB æqualis, & REB circumferentia similiter partium VII. scrupul. XIII. Sic tota VRS, partium est CV. scrupul. XLI. anomalie commutationis coæquata. Quibus constat angulus VES, exterior trianguli FEB. Exinde etiam datur angulus interior ex opposito FSE, partium LXX. scrupul. XXXII. ac omnes in ipsæ partibus, quibus CLXXX. sunt duo recti. Sed trianguli datorum angulorum datur ratio laterum, ergo longitudine FE part. 9428. ES, 5757. quarum dimetiens circuli circumscribentis triangulum fuerit 10000. Quarum igitur EF fuerit 10776, erit ES, 6580. fere. quarum BD

rum BD est 10000. in modico quoque à Ptolemaico inuento, ac idem fere. Tota uero ADE earundem part. est 11460. & relique BE 8540. Et quas aufert epicycliū in A part. 500. summa abside eccētri, eas reddit in infima, ut maneant illic part 10960 summæ, hic 9040. infimæ. Quatenus igit dimidia diametri orbis terræ fuerit pars una, erunt in apogæo Martis ac summa distantia pars una, scrup. XXXVIII. secūda LVII. In infima pars una, scrup. XXII. secūda XXVI. In media pars una, scrup. XXXI. secūda XI. Ita quoque & in Marte motus magnitudinis & distantie ratione certa per terræ motum explicata sunt.

De stella Veneris. Cap. XX.

Trium superiorum Saturni, Iouis & Martis ambientium terram expositis motibus, nunc de eis, quos ipsa terra circuit, occurrit dicere. Et primo de Venere: Quæ sui motus demonstrationem faciliorem, quam illi, euidentioreque admittit, si modo obseruationes necessariæ quorundam locorum non defuerint. Quoniam si maximæ illius à loco Solis medio hinc inde distantie, matutina & uespertina, inueniantur inuicem æquales, iam certum habemus in medio duorum ipsorum locorum Solis, Veneris summam esse uel infimam absida eccentrici, quæ discernuntur ex eo, quod minores fiunt circa apogæum, maiores in opposito, tales digressionum paritates. In cæteris demum locis per differentias ipsarum, quibus sese excedunt, quantum à summa uel infima abside distet orbis Veneris, ac eius eccentricitates, percipitur absque dubio, pro ut hæc à Ptolemaeo sunt apertissime tradita, ut ea si gillatim repetisse non fuerit opus, nisi quatenus ipsa etiam nostra hypothese mobilitatis terrenæ applicentur ex eisdem Ptolemaei considerationibus. Quarum primum accepit à Theone Alexandrino Mathematico factam anno, ut inquit, XVI. Adriani, die XXI. Pharmuthy mensis, prima hora notis subsequētis, quod erat anno Christi, CXXXII. in crepusculo, octauo Idus Martij. Visaque est Venus in maxima distantia uespertina à loco Solis medio, partium XLVII. cum qua